

Ongeremde kinderpraat

Ciara Goosens – Don Zeeman

Het is zover! De nieuwe burens komen aan! Onze kinderen lopen wild enthousiast naar de oprit. Ze zwaaien en lachen... en dan komt de eerste vraag van onze oudste zoon: "Zijn jullie wel christenen?", gauw gevolgd door vragen van de tweede zoon: "Gaan jullie wel naar een kerk? Geloven jullie wel in God?"... Zo, dat was meteen duidelijk waar wij voor staan, zij het op een niet subtiel en voorzichtig manier. Maar hé, zo zijn kinderen, niet?

Ondertussen zijn we enkele maanden verder en talloze gesprekken later, de burens vloeken niet meer, eerst niet in de tuin in het bijzijn van hun buurjongens, later ook niet meer in hun huis. De buurvrouw blijft bij hoog en bij laag beweren dat we ze niet zullen bekeren. Dat zullen we ook niet, zeker niet, dat kunnen we zelfs niet.

Maar intussen staat het buurmeisje regelmatig op een woensdagnamiddag te springen en te dansen met onze jongens en mee te kwelen met 'One way, Jesus, You're the only one that I could live for...' Ze vroeg zelfs onlangs of zij eens mocht bidden voor het eten, want het gebeurt wel dat het blijven spelen uitloopt in

blijven eten. Natuurlijk mocht ze bidden. Haar volgende vraag was hoe dat precies moest. Onze oudste zei al gauw: "Zeg mij maar gewoon na, dat is goed genoeg om te beginnen..." en zo gebeurde.

Gaat het altijd zo goed? Nee, natuurlijk niet! Onze kinderen spraken ook al hun zwemleerkracht aan, die met haar achternaam 'De Keyzer' noemde en zij zei – al spelend – dat ze de machtigste was, waarop onze kinderen spontaan zeiden: 'Natuurlijk niet, dat is wel God hé!'. De zwemleerkracht was duidelijk nog niet zo ver dat ze hiervan de ernst kon inzien en onze kinderen werden voor het eerst keihard geconfronteerd met mensen die het niet meteen hebben voor Jezus en er liever niet over willen spreken. Ook dit

hoort bij 'geloven'? Niet?

Zou het niet geweldig zijn als wij als volwassenen met even veel enthousiasme en zonder schroom zouden kunnen vertellen over God? Over Jezus? Over dat bidden normaal is? Zou het niet geweldig zijn als wij mensen tegemoet springen met een grote glimlach en hen vertellen dat geloven in de God wel goed voor hen is? Natuurlijk, er zullen mensen op onze wegen komen die er niet open voor staan en er zullen mensen zijn die wel willen luisteren, maar in beide gevallen kunnen we 's avonds wel besluiten: 'Waar het hart van vol is, loopt de mond van over!'...

Ann Van der Flaas, jongensmama van Eli 9 jaar, Micha 7 jaar, Abel 5 jaar en Juda 2,5 jaar